

רבי שמעון אומר, בשאר עברות מבאים שלשה עשר פריטים, פר לכל שבת ופר לב"ה, ובצבודת בוכבים שלשה עשר פריטים ושלשה עשר שעדרים, פר וישער לכל שבת ושבט ופר ושער לchet רין. החותמים הם רוב אנשי ישראל, מביאין ב' פר, ובצבודת בוכבים על פהן, והם רוב ישראל, מביאין ב' פר, ובצבודת בוכבים כל שבת, והוא ריק שבעה שבעה שבעה שבעה שבעה פריטים, פר לchet רין, והוא שאר השבעים שחתמו מטהו, מביאין על ידיהם – מהמות השבעים שחטאו פר לכל שבת, נמצאו בכל שבט מביא פה מבאים שפונה פריטים, ובצבודת בוכבים שלשה שפונה פריטים ושפונה שערirs, כולם פר ושער לכל שבט מהשבעים שחטאו פר ושער לרבת דין, והשבעים שלא חטאו אינם מבאים.

הרו ביה דין – שנדרין של אחד מן השבעים, ונעשה רק אותו השבט על פהן, אותו שבט הוא חיב ושאר כל השבעים טטרין, דברי רבוי הירוד. וחכמים אומרים, אף אותו השבט פטור, שכן אין חייבין אלא על חוריות בית דין הנגידול בלבך, שנאמר (יקרא ד י) 'אם כל עדת ישראל ישנו, וכל עדת ישראל ישבו' משמע הסנהדרין הגודלה ולא עדת אותו השבט.

גמרא

הגמרא מבארת את טעמי התנאים: מאי פעםא דרבוי יהודא, מבארת הגמרא: קשבר שארכעה 'קחלי' בתיבי – ארבע פעמים בתוב' קחלה' בפרשת פר העלים דבר, דהינו 'מעני קחלה', ומה אמר 'מעני קחלה' שם ד י, שהרי יכול לכתוב 'מעני קחלה', ומה שכתוב 'מעני קחלה' משמע עוד הזכרה של המילה 'קחלה', וכן יכול לכתבו 'והקריבו קחלה', ואם כן 'קחלה' משמע עוד הזכרה. וארבע הטענות נדרשות חדר – אחת נדרשת לחיב על כל קחלה ובקחלה, שככל שבט שחטא מקרים, וחד לחורה הלואה בברית דין וטשsha תלו בפקול, מבואר לעיל ג), וחד לניררה – שאף שר השבעים נגוררים אחר השבעים שחטאו שאינו דורש מבאה' שציריך שידע במה חדטה, אך כאן הוא דורש מילוי שיער שידע במה חדטה. מעליה שעריך שידעו החטא ביה, שנמשמע שציריך שידע במה חדטה מעתה הגמרא מבארת את טעמי התנאים: מאי פעםא דרבוי יהודא, מבארת הגמרא: קשבר שארכעה 'קחלי' בתיבי – ארבע פעמים בתוב' קחלה' בפרשת פר העלים דבר, דהינו 'מעני קחלה', ומה אמר 'מעני קחלה' שם ד י, שהרי יכול לכתוב 'מעני קחלה', ומה שכתוב 'מעני קחלה' המשמע עוד הזכרה של המילה 'קחלה', ומה שכתוב 'מעני קחלה' אלא 'קחלה'. ומה שכתוב ב' בר והציבור מה הירог, ולא ידע האס התירו חלב או דם, יובל הוה חייבין פר, פלמוד לופר (יקרא ד י) 'ונדרעה החטא אשר חטא על פהן, ודקרכיבו וגוי, וממשמע שחויבים קרבן רק באfon שנודע להם מה התירו, האס חלב או דם, ולא שונדו עז החטא – ולא די שנודע שחטאו על פיב'.

דורשת הברייתא את המשך הפסוק: 'אשר חטא וגוי והקריבו מלמד שבל החותמים מקרים, והיינו אם חטאו שני שבטים מביאין שני קרים, ואם חטאו שלשה מביאין שלשה. מקשה הברייתא: א' שמא אין אומד הפסוק אלא חטאו שני חדרים מביאין שני פריטים, ואם חטאו שלשה חדרים מביאין שלשה, שאשר חטאו חלב ודם, ב' בר והציבור מה הירוג, ולא ידע האס התירו חלב וללא על פיב' – הירידים שחטאו. מវצת הברייתא: תלמוד לופר (שם) זהה קרבו הקחלה, ומשמע שהקחלה חיב – ההוב הו על קחלה וללא על פיב' – והירידים שחטאו. ונמצוא בכל קחלה ובקחלה חיב, ביצה, חטאו שני שבטים מביאין שני פריטים, ככל שבט קריו' קחלה' להלן עט, ואם חטאו שני שבטים מביאין שני שבטים מביאין על דרי החטא. – פר לכל שבט, שאפיילו אלו שלאל חטאו מביאין על דרי החטא. – לכה נאמר 'קחלה', ליהיב על כל קחלה ובקחלה, דברי רבוי הינדר. רבוי שמעון אומר, באfon זה שבعة השבעים שחטאו מביאין שבעה פריטים, ובית דין מביאין על דריון פר נוסח, שכן נאמר למטהה יוקרא ד י) 'והקריבו הקחלה' – ונאמר למטהה – ובתחילה הפרשא (שם) שם קחלה, דברי רבוי ממעני הקחלה, ולמורים בגזירה שווה, מה 'קחלה' האמור – גנעלם דברי רבוי ממעני הקחלה, ולמורים בגזירה שווה, מה 'קחלה' האמור למאלה הרי אמר ב' בית דין עט הקחלה, שהרי נאמר 'הקריבו' וכן 'מעני' שלהם ב' ד, אם כן 'קחלה' האמור למטהה הכוונה לב' בית דין עם הקחלה, שנג' ב' יקריבו פר לשמקיריכים הקחלה. רבוי מאר אומר – שבעה שבטים שחטאו, בית דין מביאין על גירחים פר, וכו' – החותמים טטרין, שנאמר (יקרא ד י) 'קחלה' למטהה ונאמר (שם ד י) 'קחלה' למטללה, ולמורים שפה 'קחלה' האמור למטללה – גנעלם דברי מעני הקחלה, וזה בית דין ולא צבור, שהרי מורה בשוגגת היראה, אם כן אף קחלה האמור למטהה – והקריבו הקחלה, וזה בית דין ולא צבור. רבוי שמעון בן אלעזר אומר מטהו של רב כי מר, אם חטאו שבטים מהם וهم רוכבו של קחלה, או שבעה שבטים אף על פי שאינו רוכבו של קחלה, מביאין פר.

59 מבאים על ידו. דוחה הגמרא: אמרו – אמרו – אמרו בני היישיבה, הכא
 60 בבריתא במא עפקין, בגין שחתאו ששה שבטים והן רופין של
 61 קהיל, או שבעה שבטים שאינם רובי של קהיל, ודעת תנא קמא, דעתו
 62 של רבינו שמעון בן אלעזר היה, רותנא (לעיל ע"א) רבינו שמעון בן
 63 אלעזר אומר ממשו של רב מאיר, חתאו ששה שבטים והן רופין של
 64 קהיל, או שבעה אף על פי שאינון רובי של קהיל, מביין אחד ב"ד פר.
 65 ולදעת רבינו שמעון מבאים שני פרים, אחד לחוטאים ואחד לב"ד.
 66 ואם כן אין מוכחת מכאן דעת רבי יהודה.
 67 מביאיה הגמרא ראייה אחרת: תא שמע, רבינו יהודה אומר, שבט
 68 ששה בחוראות בית דין, אותו השבט חיב ושאר כל השבטים
 69قطורין, ואמ' עשה בחוראות בית דין גדול, אפיקו שאר שבטים
 70 חייבים להביא פר לכל שבט. מiska הגמרא: אכן שמע מינה – יש
 71 להוכיח מכאן שלרבינו יהודה מבאים כל השבטים פרים, אם חטא
 72 שבט אחד בחוראות ב"ד הגدول. מדיקת הגמרא דין זה אף ממעוט
 73 אמר רב אשי, מתוינו נמי דיקא – גם ממשנתינו יש ליהיק שוו
 74 דעת רבי יהודה, רותנא, הורו ב"ד של אחד השבטים, ועשה אותו
 75 השבט על פיהם, אותו השבט חיב ושאר כל השבטים פטורין,
 76 ויש לדיק, למה לי למיתנא – ומה החוץ רבי יהודה לשנות? ישאר
 77 שבטים פטורין; לא בדור הגנא (שנה) אותו השבט קיבר, ובין
 78 דרבנן אוטו השבט חיב ממילא דגננא (אנ' יודען מדריך הלשון
 79 שאר שבטים פטורין). אלא וזה שכפל דין זה, לא קMESSען לו רוק
 80 בחוראות בית דין, הוא הדין דישאר שבטים פטורין, אבל בחוראות
 81 בית דין הנזול אפיקו שאר שבטים קיבין. מiska הגמרא: שמע
 82 מינה גם ממשנתינו ניתן לפשטות את דעת רבי יהודה.
 83 במונחנה (לעל ע"א) התבאר שלרבינו שמעון שבט אחד בחוראות בית דין
 84 פטור. הגמרא מבירת דין שבט אחד בחוראות ב"ד הגдол, לדעתו:
 85 איביעא להו, מה דין שבט אחד בחוראות בית דין גדור,
 86 לדעת רבינו שמעון, מי מיטני – האם חיב פר וכון ב"ד חיבים א"ו
 87 לא, שהרי יתכן שהמבואר במשנה שלדעתו יש חיב על כל שבט,
 88 וזה רק באופן שחתאו שבעה שבטים, שכןון שחטאו רובי שבטים יש
 89 חיווב על כל שבט, אך אם חטאו מיעוט שבטים הרי דין כיודים,
 90 ופטורים.
 91 הגמרא מביאה לפשטוט מהבריתא שהובאה לעיל: תא שמע, מה חן
 92 מבאיין, פר אהה, רבינו שמעון אומר, שני פרים. מבירת הגמרא:
 93 (במא עפקין), אילמא שבאונן שחתאו שבעה שבטים, האם
 94 לדעת רבינו שמעון מבאים שני פרים, הרי לדעתו שבעה פרים בעי
 95 – ציר, פר לכל שבט שחטאו ועד פר ב"ד. אלא ודאי דחטא רקי
 96 שבט אחד. ובמא חנא, אילמא בחוראות בית דין, הרי רבינו
 97 שמעון לית ליה חיב באופן זה, אלא ודאי חטא בחוראות בית דין
 98 הנזול, ואם כן מבואר שחייב, לדעת רבינו שמעון. דוחה הגמרא:
 99 ותספרא – וכי סבור אתה לפרש כך את הבריתא, והלא מדבר
 100 בשבט אחד בחוראות ב"ד הגдол, תא קמא. שבבריתא גני – מי –
 101 הו, א"ר רבינו מאיר הוא, לא רופא בעי – חרי הוא מעירך רובי שבטים
 102 ורובי קהיל, ואין חיב בחטא שבט אחד, וא"ר רבינו יהודה הואה, הרי
 103 לדעתו שאר שבטים גני מיטנו – מבואר שבטים, מבואר להעל,
 104 להביא שנים עשר פרים ולא רק אחד. (אלא) ודאי תא גני –
 105 קמא מי הואה, רבינו שמעון בן אלעזר היה, וברותנא בבריתא לעיל,
 106 שאם חטאו שחייב, רובי שבט בן אלעוז רובי של קהיל, או שבעה שאינם רובי
 107 של קהיל, מה חייב רבינו שמעון בן אלעוז רובי פר אחד ב"ד,
 108 ובאופן זה נאמר בבריתא זו שתנא קמא מחייב. ואם כן מבואר
 109 שmodity רבי שמעון באופן שחתאו רובי קהיל או רובי שבטים, שאין
 110 החוטאים נידונים כייחדים שאנו הוי פטורין אלא מבאים פר אחד
 111 לכל השבטים שחתאו. אך אין מוכחת מכאן מה הדין כשתחטאו מיעוט
 112 שבטים לשם מיעוט קהיל.
 113 פשטוט הגמרא: תא שמע ממשנתינו, וחביבים אומרים, לעולם אין
 114 חייב השבט אלא על הוראות בית דין גדור. מבירת הגמרא: מאן
 115 – מי הם חביבים, אילמא רבינו מאיר, הרי רופא בעי – והלא מחייב
 116 כל באופן שחתאו שבט אחד. אלא לאו רבינו שמעון היה, ומוכחת

1 נתברר לעיל (ע"א) שרבי שמעון ורבי מאיר אינם לומדים שהוראה
 2 תלויה ב"ד ומעשה תליי בקהיל מהפסוק 'קהיל'. מבירת הגמרא
 3 מהימן לומדים הם דין זה: ורבי שמעון ורבי מאיר, דין זה הדוראה
 4 תלויה בבית דין מפעשה תליי בקהיל, מאן להו – מנין להם. משיבה
 5 הגמרא: אמר אביי, דאמר קרא לגבי שגנת הוראה בעבודה זרה
 6 (במודר טו כד) וזה אם מעיני הערכה גנטשתה לשונגה, שעריך
 7 עשתה' משמעו שגנת הוראה גנטשתה על ידי אחרים, והינו ב"ד
 8 שהוראו להם, ומכאן שהוראה תלויה ב"ד, ומעשה תליי בקהיל. ר' בא
 9 אמר, הדין נלמד מהפסק (שם טו כת' כי לכל העם בשונגה, שעריך
 10 שייגנו כל העם, בולמר גם ב"ד וגם הקהיל, והינו ב"ד בחוראה
 11 והקהל במעשה).
 12 מבארת הגמרא: וארכיא – נעצרים שני הלימודים, משום דאי בתב
 13 רחמנא – שאם היה כתוב בתורה רק יהוה אם מעין העדה גנטשתה
 14 לשונגה, היה אמין שאיש חיזוק פר אפיקו במייטא – אפילו כתוב לכל העם בשונגה, היה
 15 קהיל שחתאו, להבי בתי ב"ד – לכן כתוב לכל העם בשונגה, היה
 16 שמדובר שרוב העם חטאו. ואילו כתוב רק לכל העם בשונגה, היה
 17 אמין שאין חיזוק עד דעתך בית דין בהרי רופא – עד שייעשו גם
 18 ב"ד יותר עם רובי הקהיל, להבי בתי ב"ד – וזה היה הדין שהוראה תלויה ב"ד ומעשה
 19 לתליי ב"ד ובקהל, להבי בתי ב"ד – וזה אם מעיני הערכה גנטשתה
 20 לשונגה, שהשגנה גנטשתה על ידי אחרים, ואמ' ב"ד עשו על פי
 21 הרואתם, לא גנמה שוגנה על ידי אחרים.
 22 מiska הגמרא: וזה כי בתיבי הני קראי, מעיני העדה, ולכל העם/
 23 בפרשת שגנת הוראה בעבודת זוכרים הוא דבຕבי, שדברת
 24 שהתיירו ב"ד דבר שודנו ברת ושגותו חטא בעבודה זרה, שיש חיזוק
 25 להביא פר ושעריר, ואין מדובר שהוראו בשאר מיעוט, שאם מבאים פר.
 26 ודיין למדים מכאן דין לענין אם הורו ב"ד בשאר מיעוט. מתרעת
 27 הגמרא: ילי פון – אנו למדים בגזירה שה' מעניין' / מעניין', שבעובדת
 28 ורבה בתוב (במודר טו כד) וזה אם מעיני העדה, ובשאר מיעוט כתוב
 29 ויקרא ד יט) ינעלים דבר מעיני הקהיל. ולכן אין חוראה תלויה ב"ד
 30 ומעשה תליי בקהיל נלמד גם שגנת הוראה בשאר מיעוט.
 31 במשנה (ע"א) מבואר שלרבינו יהודה, אם עשה שבט אחד על פי ב"ד
 32 דינן, שאר השבטים פטורים, ואם עשו שבעה שבטים על פי ב"ד
 33 הגדל, שאר השבטים חייבים. הגמרא מבירת מה הדין בשבט אחד
 34 בהוראות ב"ד הגדל. שנינו מושנה: הורו בית דין של אחד השבטים
 35 וכו'. איביעא להו – נסתפקו בני הישיבה בשבט אחר, לדעתו רבי
 36 יהודה, שעשה בחוראות בית דין גדור, מי מיטנו – והם מיטנו – שבאה
 37 שאר השבטים גם הם אן לא. מי אמירין שرك בשעשוע שבאה
 38 שבטם, בו הוא הדין דמייטו שאר השבטים בחדייהו – חדיר איתם;
 39 משום דאייא רופא – שיש רובי שבטים שחתאו, אבל אם חטא רקי
 40 חד שבט, או שני שבטים או שלשה, דיליכא רופא של שבטים
 41 שחתאו לא מבאים שאר השבטים על ידם, או דילמא לא שנא –
 42 אין דין של שבט אחד שונה מדים של שבטה.
 43 הגמרא מביאה ברייתא לפשטוט מהנה ספק זה: תא שמע, מה חן
 44 מבאיין, פר אהה. רבינו שמעון אומר, שני פרים, אחד מביא הקהיל
 45 ואחד ב"ד. מבירת הגמרא: במא עפקין – במה מדובר בבריתא,
 46 אילמא – אם נאמר שמדובר שחתאו שבעה שבטים, זה לא יתכן,
 47 שהרי זהה נתבאר במשנה לרבי שמעון תמןיא – ושמוננה פרים הוא
 48 בעי – מctrיך. אלא מדבר דתמא שבט אחד. מבירת הגמרא עוד:
 49 במא חטא השבט, או חטא בחוראות בית דין, זה לא יתכן, שהרי
 50 רבינו שמעון לית ליה דין זה, ולבדתו אין חיב פר בשבט שעשה
 51 בחוראות בית דין. אלא לאו – אלא ודאי מדבר שחתאו השבט
 52 בחוראות בית דין גדור. מבירת הגמרא עוד: הונא קפא, גני – מי
 53 הו, אי גמא – אם נאמר שהוא רבי מאיר, לא רופא בעי – חרי
 54 התבאר במשנה שלדעתו אין חיב פר באופן שחתאו שבט אחד בלבד,
 55 אלא עצר שחתאו שבט ורובי קהיל, אלא לאו תנא קמא הוא
 56 רבינו יהודה, (מודר בטנו שחתאו שבט אחד, מבואר לעיל),
 57 ומיבור בבריתא שמבדים קר פר אחד, ואם כן מוכחה שלדעתו רבי
 58 יהודה, אם חטא שבט אחד בחוראות ב"ד הגדל, אין שאר השבטים

ורבה, גוי וקהל גוים יקעה מופער', שציווחו להוליד עד ילדים והבטיח לו שם יחי' קהלה', ומאן אתייליד ליה קהא שעתא - מי עד היה עתיד לה يولיד לו אחר אותה הבטחה, רק בגיןו, שכן שאר ילדיו נולדו לפני כן, ואם כן שטע מינח שהבי קאנדר לו רחטנא, מתייליד לך קשṭא קהל אתקראניא - يولיד לך עכשו קהלה' נסף על לדיך שנולדו כבר, ככלומר מי שיולד לך עכשו יקרא קהלה', ואם כן מוכחים שבנימין, שהוא שבת אחד, נקרא קהלה'. מוקsha הגמורה: אפֶר ליה רב שבא לרב בגיןו, דלמא שבת אחד איתך קהלה', והבי קאנדר ליה רחטנא לעקב, לבני - כאשר מתייליד לך בגיןו, אז חוא דחוו - הם יהיו שנים אשר שבטים דמתקריות - שייהיו נקרים קהלה', ככלומר שرك שנים עשר שבטים יחד קרוים קהלה', ובאשר يولיד בנימין נמצאו שיש קהלה'. מתרצת הגמורה: אפֶר ליה רב כהנא לרב שבת, אלא לפני דבריך שלפני לידת בנימין לא היו השבטים קהלה', האם יתכן שرك שנים אשר שבטים איקרי קהלה' אך אשר שבטים לא איקרי קהלה', והרי לעיל הוכח מזיעמד יוזשפט וגוי שאף שני שבטים קרוים קהלה'. אלא ודאי משמעות הפסוק היא שהקדוש ברוך הוא מבטיח לע יעקב שיולד לו קהלה' נסף ומוכחים שבת אחד קריי קהלה'. הגמורה מנסה מקשה על רבבי מאיה בגיןו, רבבי שטען אוטר, מוח תלמוד לוטר - מה מלמד הכתוב שנאמר לגבי הקרבנות שהוקratio בשחוקדשו הלוויים לעבודת המקדש, זלקחו פרוגו ופר שני בפרק תפק לחטאת' (במודרך ח), ומה מלמדתנו המילה שני, אם לטען שחתם שנים - שערין להביא שני פרים, זתקלא בבר נאפר (שם פסוק יב) יעצהש את חדח חטאת ואת חדח עלה' לה', ומוכחים שהפרים הם שנים. [אלא] כך מלמדנו הפסוק, שיבול היה לזרום ש[חטא] נבלת חטאת זו ולזום - לכהנים, כדריך שאר חטאות נאכלות, תלמוד לוטר (שם פסוק ח) יפר שני', ומשמעות שני' היה שפר החטאות הוא שני' לעולה, ודינו כשלה לענן וזה שדורשים פה עולה לא נבלת, שהרי עליה מוקורת בליל על המזבח,

שהוא מוחשייב אף שבת אחד ממורבים ולא כיחידים, ולכך אף שבת אחד שהוא מיעוט קהל שחתטא בהוראת ב"ד הגודל, חייב. מסיקה הגמורה: אכן שטע מינח. מבואר במשנה שלרבבי יהודה ורבי שמואן, כל שבת מביא פר, ככלומר שמה שאמרו תורה זהה קרבו הקהלה, כל שבת נקרא קהלה'. הגמורה מבררת את מקור הדין: ר' רבבי יהודה ורבי שטען, שבת אחד דאקד' קהלה, פגא להג', מшибה הגמורה: אמר', המקור הוא מה שנאמר שבאו בני מואב ועמן להלום להתפלל, דבתח' שם (ורמי חמשה ב' ח') ייעמד יוזשפט בקהל יהודה וירושלים, (נכח חצ'ר בית ח') תקדש', ומהלשתן קהיל יהודה' מבואר שבת אחד נקרא קהלה', ואם כן מוכחים שבת אחד נקרא קהלה'. הגמורה מבארת את הפסוק פאי תקדש' - מודיע נקראת חער בית המקדש 'חער חדש' הרי לא הייתה חדשה בימי יהושפט. אמר ר' יוחנן, קראה הפסוק 'חדש' מפני שאותו הימים חידשו בה דרכיהם - הלחמות, ואמר' טבולי יום אל יבננס בטחנה לוייה - לעודת נשים, שנגורו להוציא על קדושת עורת נשים, שלא יכנס בה טבולים, אף שמורר מדאורייתא. הגמורה דוחה שאין מהפסוק ראייה שבת נקרא קהל מתקופת לה רב אחא בר יעקב, מטהו, דלמא שעני - אויל שונה שבת יהודה, שנקרא קהלה', כשהיא בירושלים מפני דתות נפי שבת בגיןו. ואם אין מוכחים יהודה, שהרי ירושלים היה גם בחלוקת של בנימין, ואם כן אין מוכחים שאיפילו שבת אחד נקרא קהלה'. הגמורה מבארת את המקור: אלא אפֶר רב אחא בר יעקב, המקור הוא הפסוק שבו מספר יעקב לישוף את דבריו' אליו, דבתח' (בראשית מה ד) יאפר אל' הגני פךך וחרביהך יעטהייך לקהל עמי' וגוי, וכונת יעקב לדברי הקודש ברוך הוא שנאמרו לו לפני שבו לארץ ישראל, עירא אליהם אל יעקב עוד בבאו מפהן ארם ונברך אותו בראשית ה'ח, ונאמר שם (שם ה'ח) יאפר לו אליהם אני אל שדי, פירה